

[Ole Bjørn Kraft.]

Da vilde andre Synspunkter have været dominerende. Da var der Tilslutning fra alle Danske til det Løfte, som Samlingsregeringen afgav ud fra den Taknemmelighed, som hele vort Folk følte over for vore Befriere, og til den politiske Erkendelse af, at vor hurtige Anerkendelse som en Allieret og som et Medlem af De Forenede Nationer, hvis vi skulde være det ikke blot af Navn, men ogsaa af Gavn, som en statspolitisk Realitet, krævede en Indsats af os.

Men de Grunde, som førte til Samlingsregeringens Beslutning, har fuld Gyldighed den Dag i Dag. Vor Taknemmelighedsgæld er ikke blevet mindre, fordi det har vist sig, at vi har større Vanskeligheder ved at betale den, end vi forudsaa paa det Tidspunkt, da vi afgav vort Løfte. Det er rigtigt, at vi mangler Arbejdskraft her i Landet; det er rigtigt, at vi for saa vidt havde god Brug for det unge Mandskab herhjemme; men er der virkelig nogen, der ved nøjere Overvejelse og Eftertanke tør paastaa, at disse vore Vanskeligheder kan maale sig med det Tab og det Afsavn, som England maatte bære i de 6 Aar, England kæmpede for, at ogsaa vi kunde komme i den Stilling, vi nu er i i Dag, at vi selvstændigt kunde træffe Beslutning om, hvad der skulde være Lov og Ret i Danmark. Jeg ved meget vel, at England og de andre allierede ikke kæmpede alene for os, men deres Kamp omfattede ogsaa vor Befrielse, vor Befrielse fra et Slaveri, der vilde have lagt helt andre Byrder paa vort unge Mandskab og paa Landet som Helhed end dem, der her er Tale om. Nej, vi tør ikke drage nogen Sammenligning. Tænk blot paa, hvad det endnu i Dag betyder og i mange Aar fremefter vil betyde, at Englands Ungdom i Krigens lange Aar er blevet holdt borte fra enhver Mulighed for Uddannelse til civilt Arbejde, netop i de afgørende Aar for enhver ung. Vi kan ikke erstatte England Tabet af de mange Tusinder, af Blomsten af Englands Ungdom, der faldt i Kampen mod den Fjende, der ogsaa var vor, men vi kan og vi har en Forpligtelse til at lette Byrden for den Ungdom, der lever, og som nu skal gaa i Gang med nøjsommeligt at skabe et Grundlag for sin fremtidige Tilværelse, og for det England, som har store og tunge Byrder at bære efter Krigstiden, ikke mindst ved den Besættelse af Tyskland, som det, naar det kommer til Stykket, ogsaa er i vor og Verdens Interesse at faa gen-

nemført, indtil en Nyordning af Tysklands Forhold er tilvejebragt.

Saa siger man: Flygtningene. Jeg indrømmer, at Flygtningene er et Argument; vort Underhold af de tyske Flygtninge er en Foranstaltning, som meget vel kan sammenstilles med Besættelsen af Tyskland. Udgifterne til Flygtningene hviler tungt paa den danske Økonomi: Det er en Efterkrigstidsbyrde, som er en allieret Byrde, og som vi med Rette kan kræve lettet og, naar det endnu ikke er sket, har Ret til at fremhæve som en Ydelse, der maa regnes os til gode. Men her har vore Argumenter ogsaa fundet Ørenlyd, der er taget Hensyn til dem fra engelsk Side. Jeg tror endogsaa at kunne hævde, at Afsendelsen af den nu stærkt reducerede Brigade til Tyskland vil øge vore Muligheder for at faa Hjemsendelsen af Flygtningene fremskyndet. Vi vil nemlig, naar vore Soldater først befinder sig i Tyskland og har overtaget deres Opgave der, med meget større Virkning, med langt større Styrke kunne fremføre vore Krav med Hensyn til Flygtningene og regne med aktiv Støtte fra engelsk og anden allieret Side til at faa dem opfyldt, thi naar vi opfylder vore Forpligtelser som en Allieret, har vi langt større Mulighed for, at vore allierede vil indse deres Pligter over for os. Det synes jeg at de, der er Modstandere af Brigadens Afsendelse, burde tage op til en alvorlig Overvejelse. De burde tænke paa, hvilken Virkning for Flygtningenes Hjemsendelse fra Danmark det vilde faa, hvis vi nu besluttede ikke at sende Brigaden af Sted, om vi saa vilde have en øget eller en svækket Mulighed for at faa vore Ønsker opfyldt.

Der kan ikke være nogen som helst Tvivl om, at hvis vi fulgte de Raad, som maaske fra enkelt Side vil blive givet her i Dag, vilde det betyde en virkelig Afsvækkelse af vore Muligheder for Befrielse for Flygtningenes Byrde. Thi der er ikke nogen som helst Tvivl om — det fremgik ogsaa af den højttærede Forsvarsministers Udtalelser ved Fremsættelsen og af de paa-gældende Noter —, at man fra Englands Side lægger stor Vægt paa Opfyldelsen af det Tilsagn, som Befrielsesregeringen gav med Tilslutning fra alle Partier; ja, man har vist Lov til at sige, at der i England hersker en ikke ringe Skuffelse over, at Forhandlingerne herom har været saa langvarige, som de har været. Jeg vil herom gerne sige, at jeg tror ikke, man kan afvise